

Четири песме – Драгана Албујанић

БЛАГОСЛОВ

Пиши – рекао је.
Како ћу?! – завапих,
па намах Ујевића покварих:
и срце ми је рањено,
и душа ми је жалосна..
чиме ћу?!

Побегуља!
Ко Мојсије пред Господом
се изговарах:
фали ми ово,
фали ми оно..
ал` он неумољиво:
"Пиши!
Најдубље мисли
настају из најјаче патње,
из бола, из вапаја..
Пиши!"

И пишем,
јер болим,
а хтела бих да волим.
Пишем,
јер крварим,
а хтела бих да зацелим.

Пишем,
а мислим:
Боже,
да сам до сржи Твоја,
писала не бих.
Шта би ми?!
Пишем из недостоја!

КАКО ДА ЖИВИМ, ГОСПОДЕ

Како да живим, Господе?
Хтедох Теби, само Теби,
али душа безазлена
хрлила је свима,
веровала да те има,
одвећ има
у онима
којима си само покривало пороцима.

Како да живим, Свети,
међ` онима којима су уста пуна Христа,
а преко муке људске газе
ко да су породи некрста,
ликујући крадом над туђим болом
с туге образином упреподобљеном?!

Како да их волим, Боже,
да разумем да су немоћни и слаби,
у Теби посустали,
па страст из њих размеће се, бахати и граби?
Зашто ја то морам да разумем

овако раскрвављена и крхка,
да вапајно приносим ти боли
зарад мрве снаге да се и такав воли?

И немој ме, молим Те,
Јеванђељем и Светим Оцима
лечити,
не овај пут, не на ове ране....
Знам за „Опрости им, Оче, јер не знају шта чине“,
али овог пута нека ме то мине....
Господе, Ти знаш, ја знам, да сам огреховљена, мала,
па кажи нешто што још нисам спознала,
чиме ми душебрижници још не напунише главу,
кажи како са њима у Теби да живим,
како без маске да опстанем међу хиним,
како и мудра и чедна да стојим,
како, Господе, даље да постојим.

НАИЋЕМ ЈОШ ПОНЕГДЕ НА ЧОВЕКА

Наићем још понегде на човека,
почесто тамо где се најмање надам,
у неком свету презрених и недостојних,
од стране важних, скрајнутих и омаловажених.

Ал` рече песник: „Нико, нико ништа не зна“
и да „крхко је знање“,
те су предубеђења наша тек илузије и пусте сање,
које распрши са животном збиљом сударање.

И тако, деси се да сусретнем још каткад човека,
ал` често не тамо где га очекујем и тражим,
не тамо где га је бивало од памитвека,
већ тамо где га Бог данас постави и блажи.

НЕПРЕБОЛИ

Зашто вазда печал?!
И кад славит желим
Запљусне ме неког непребола вал
И зацвилим.
А хтедох Творцу
Славопој што живим.

Чему непресушна врела,
Што образе квасе ми и пеку?
С ког извора тако изобилно теку?
Да л' је душа покајањем зрела
Ил` ме самољубља слепог страст завела?

Боже,
Дај ми духа радости, ведрине
Да веселим тужне, крепим малодушне.
Да се винем до Царства Истине,
Да заволим оног што пљује ме и куне.

